

TEN ROOMS OF THE MIND

MADNESS

Excess



БОЖЕВІЛЛЯ GILLETTE

Надмір

ДЕСЯТЬ КІМНАТ РОЗУМУ

Є дім, у якому живе кожен із нас, хоч ніколи його не обирав.

Він не має адреси. Його немає на жодній мапі. І все ж ми знаємо його краще, ніж будь-яке місце, де справді жили. Усередині — десятеро дверей.

Одні ми відчиняємо щодня, навіть не помічаючи цього.

Інші тримаємо замкненими, вдаючи, що вони не мають до нас жодного стосунку.

А ще є кімнати, яких ми не будували самі, але все одно якось носимо в собі. Це не теорія.

Це не підручник психології, що припадає пилом на полиці.

Це розповідь чоловіка, який пройшов ці десять кімнат одну за одною, часто не знаючи, де він, і який тепер, маючи на плечах ще кілька років, намагається описати їх точно такими, якими їх пережив.

Десятеро дверей.

Я відчинив їх усі.

Одні — з цікавістю.

Інші — неохоче.

Деякі — лише тоді, коли повертати назад було вже пізно.

Якщо ці кімнати здаються вам знайомими, то не тому, що вони розповідають мою історію.

А тому, що десь глибоко всередині вони розповідають і вашу.

Ferdinando

БОЖЕВІЛЛЯ — Надмір

Мене називали божевільним.

І не раз.

Іноді через те, що я забагато думав.

Іноді через те, що забагато відчував.

А іноді просто тому, що я бачив речі під іншим кутом.

З часом я зрозумів, що божевільня — це часто ярлик, який ми чіпляємо на те, чого не можемо класифікувати.

І все ж є божевільня, що народжується з надмірної чутливості.

З надмірних запитань.

З нездатності приймати поверхню без глибини.

Божевільня — це кімната, де думка біжить швидше за мову.

Де емоції приходять усі водночас.

Де серце не може зачинити своїх дверей.

Хто проходить крізь неї, ніколи не виходить звідти таким самим.

Бо він щось побачив.

А побаченого вже не розбачиш.

Багато хто вважає, що божевільня — протилежність інтелекту.

Я в цьому не певен.

Іноді вони близькі родичі.

Іноді божевільня — це інтелект, що дійшов до своєї останньої межі.

Точки, де його вже неможливо стримати.

Де він бачить надто багато зв'язків.

Надто багато значень.

Надто багато реальності водночас.

І коли таке стається, мови вже не досить.

Лише жест — або тиша — залишається недосконалим перекладачем.

Ferdinando